

Той чу единъ гласъ да казва:

— Фриць, това бѣло мече е за тебе, донесълъ съмъ ти го подаръкъ отъ сѣверния ледовитъ океанъ.

Едно човѣче, голѣмо колкото Янъ, го прѣгърна, но не за борба на животъ и смъртъ, а съ радостъ и смѣхъ. Отъ сега тѣ бѣха двама другари и Янъ трѣбваше да прави това, което Фриць желаше.

Фриць го учеше да стои като войникъ. Той го изправяше върху пода и Янъ стоеше правъ, защото бѣше натѣпканъ съ слама чакъ до ноктитѣ и сламата го крѣпѣше.

Единъ пжтъ Фриць насочи срѣщу него една тржба, за каквато му говори нѣкога майка му. Ако не бѣше напълненъ съ слама, той щѣше да се разтрепери отъ страхъ, но сега стоеше тѣй спокоенъ и веселъ, че Фриць не гръмна върху му.

— Приятелю, — каза Фриць, — азъ нищо нѣма да ти направя!

Слѣдъ това той го взе на грѣбъ и почна да тича изъ стаята.

Янъ си мислѣше:

— Тѣнки сѣщества безъ кожа! Защо да се боя отъ тѣхъ! Тѣ не сж тѣй страшни.

Но той не можеше да мисли повече, защото главата му бѣше натѣпкана съ парцали. Нѣмаше и страхъ.

Само зимно врѣме, кога то случайно слѣнчевъ лжчъ, отражаванъ отъ снѣга, влѣзѣше въ стаята, спомняше си Янъ за леднитѣ планини, за сребърнитѣ риби, за червеното слѣнце и за сѣверното сияние.

Но това бѣше много отдавна минало!

